ord äro utelämnade: 'göra' efter 30—32 **bru**, 'sin' efter 42—46 **faþur**. Det förra har en parallell i de av Öpir likaledes signerade U 36 och U 462. Med avseende på det sista kunna jämföras U 984 och L 156 Högsta, Bälinge sn, den förra signerad av Öpir, den senare av allt att döma även ristad av honom. Härtill kommer, att inskriften slutar med ett namn, som står alldeles isolerat, utan något predikatsverb. Även detta förekommer i andra ristningar av Öpir: **in ybiʀ** U 961 (vilket givetvis skall suppleras med verbet **risti** 'ristade'), **rinkia** U 907 (kanske ett kvinnonamn), **iufurfast** L 136 Marsta, Bälinge sn (»Inskriften är ofullbordad, 'efter sin make' väntas följa», Brate). Det egendomligaste fallet är U 974, som slutar med ordet **þaiʀ**; detta är fullkomligt meningslöst utan en fortsättning. Vad nu Brunnby-stenens inskrift angår, tänker sig Brate, att »det i slutet av inskriften tillfogade **biarn** betecknar måhända en medristare eller målare.» Detta är givetvis en möjlighet, men ingalunda den enda. Björn kan också ha varit en anförvant, kanske en broder, som har velat ha sitt namn med på minnesmärket efter Viger. Så länge minnet ännu levde av de personer, som omtalas, kunde ju vem som helst i bygden supplera det som fattades och alltså förstå meningen.

994. Brunnby, Funbo sn.

Litteratur: B 551, L 307. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 154; UFT h. 3 (1873), s. 40; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 118.

Avbildning: Osign. träsnitt i Peringskiölds Monumenta och B 551.

Utom U 993 finnes i Peringskiölds *Monumenta* och *Bautil* ett fragment av en runsten vid Brunnby. På träsnittet i *Monumenta* läses följande anteckning: »Brunneby tä i Fundbo, in emot torpet i gärdet» (B 551: »Funbo tä»; L 307: »Brunneby i gärdet»). Troligen är det samma sten som avses i ransakningen 1677 med uppgiften: »Brunby torp en steen in i vreten». Senare uppgifter saknas, och även vid inventeringen 1942 har stenen förgäves eftersökts.

Runstenen synes redan på 1600-talet ha varit ett fragment, endast toppen av en större runsten. Höjd omkr. 1,20 m., bredd omkr. 1,30 m. Ornamentiken utgöres av ett enkelt kors, påminnande om Grim skalds ristningar. Brate har också fört upp U 994 bland dennes verk.

Inskrift (enligt B 551):

... itftim þuatr ...
5 10

... *æftiʀ* **þuatr** ...

» ... efter **þuatr**»

Till läsningen: Sista runan 11 **r** har en egendomlig form. Måhända har den varit ett **k** eller ett **i**.

Brate tänker sig, att 7—11 **þuatr** möjligen kan avse namnet *Þor(h)vatr* Torvat.

995. Funbo bro, Funbo sn.

Litteratur: B 550, L 302. J. Bureus, F a 6 s. 56 n:r 72 (Bureus' egen uppteckning), s. 186 n:r 105 (Rhezelius), F a 5 n:r 127, F a 1 s. 31; J. Rhezelius, F c 6 (Monumenta Uplandica) s. 35 (utg. i UFT h. 30, 1915), R 550 (UUB) n:r 9; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 149; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 96; UFT h. 3 (1873), s. 39.

Avbildningar: Rhezelius, teckningar (i F c 6 och R 550); Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 56); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 550).

Joh. Rhezelius anger i F a 6 platsen: »Widh Fundbo Broo» och lämnar i *Monumenta Uplandica* följande uppgifter om runstenen: »Dänne ᚱᛋ liger i Kyrkiobron är mästedels förnött

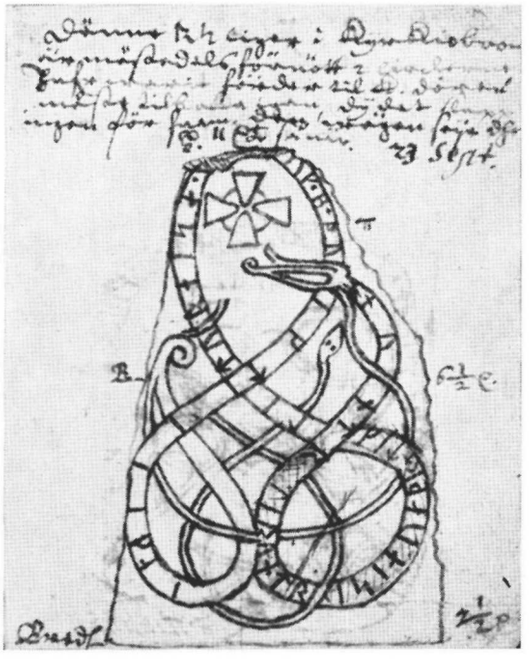

Fig. 132. U 995. Funbo bro, Funbo sn.
Efter teckning av Rhezelius (F c 6).

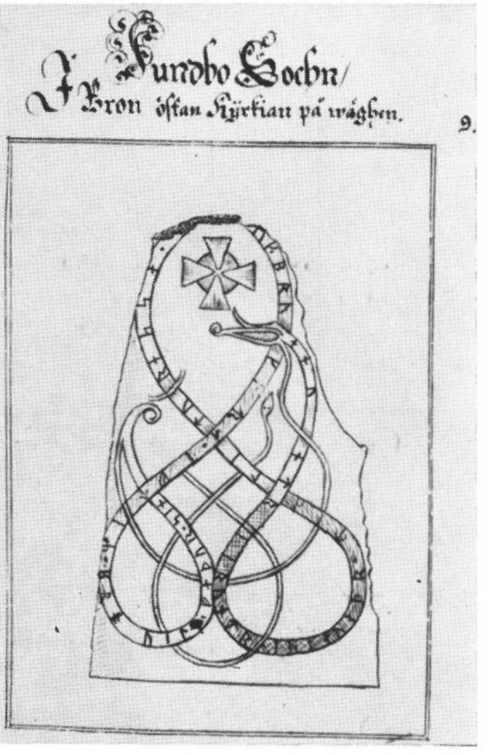

Fig. 133. U 995. Funbo bro, Funbo sn.
Efter teckning av Rhezelius (R 550).

i circlerne. Hafuer warit förder til K. dören, måste tilbaka igen, dy det slapp ingen för fram den wägen seija dhe. 23 Sept.» I renskriften R 550 säges platsen vara: »I Bron östan Kyrkian på wäghen», och Rhezelius har tillfogat en anteckning: »Dänne stenen är mästedeles förnöt, doch kan man likuäl hans innehåld någorlunda weta af det som här öfver annoterat är. Annat wet ingen om honom beretta, Vtan at han hafwer stått widh öster ändan på bron, i huilken broo han nu ligger, och at Bönderne hafwa fört honom til Kyrkan män Natten effter är hann åter kommen i broon igen. Då är han annan gången förd til K. dören. Så hafuer ingen kunat komma öfuer bron förän samme bönder måste honom dijtföra igen tilbaka i broon, där han ännu ligger.» — Bureus: »vidh Fundbo bro menar iagh» (F a 6), »Funbo bro» (F a 5). — *Ransakningarna*: »Kyrkiobroen står och en stehn». I en förteckning över »Uplands Runestenar» (Peringskiölds *Monumenta*, bd 1 n:r 28): »Kyrkiebroon 1 st.» Träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften: »Funbo broo nordan före.» — O. Celsius har granskat inskriften den 19 sept. 1727. Han är troligen den siste som har sett stenen. Dybeck har inga uppgifter. I beskrivningen till Geologiska kartbladet »Rånäs» (1868) meddelas: »i Fundbo bro ... finnes ej, bron ombygd för nära 30 år sedan».

Höjd omkr. 2,10 m., bredd nedtill omkr. 1,40 m., över mitten omkr. 1,15 m.

Inskrift (enligt B 550):

anuntr · uk · iuruntr · uk · sihiuiþr · þiʀ litu · raisa · ... yk · bro uikt ... faþi ... in

Anundr ok Iorundr ok Sigviðr þæiʀ letu ræisa ... ok bro ...

»Anund och Jorund och Sigvid de läto resa ... och bron ...»

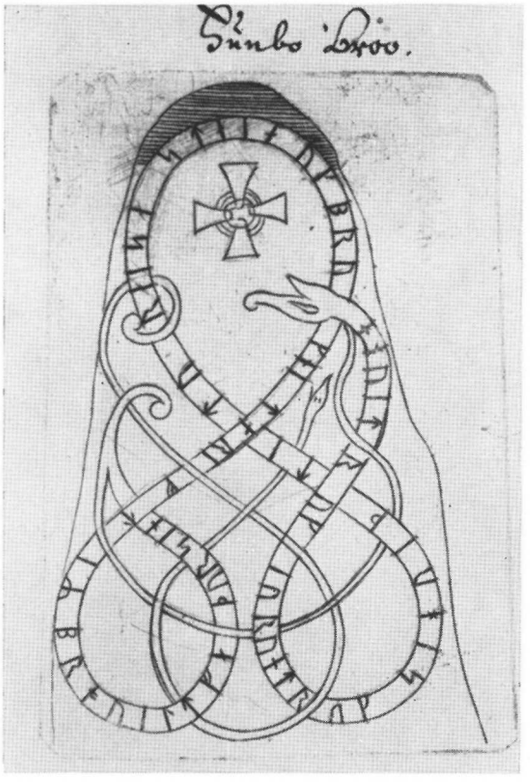

Fig. 134. U 995. Funbo bro, Funbo sn. Efter kopparstick av Bureus.

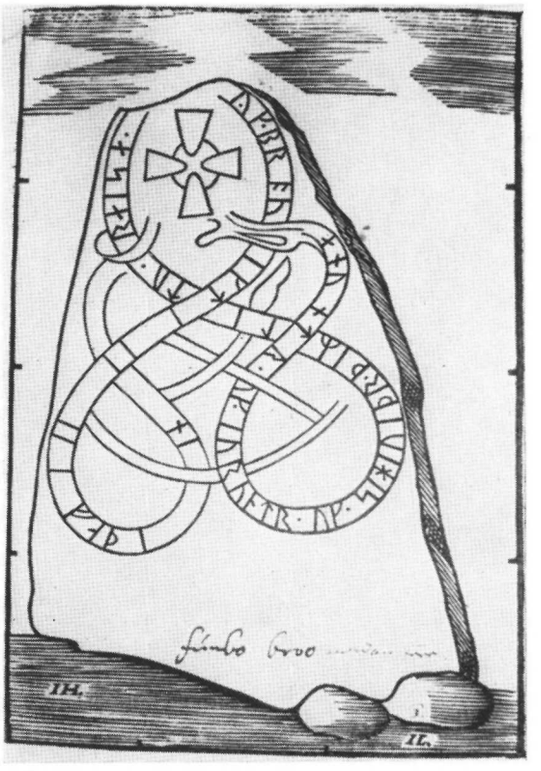

Fig. 135. U 995. Funbo bro, Funbo sn. Efter B 550.

Till läsningen: Mellan 37 **a** och 38 **y** är toppen av stenen avslagen, med plats för 5 à 6 runor, troligen ordet **stain**. Efter 42 **o** synes läsningen ha varit mycket svår och endast några runstavar och enskilda runor skönjbara. — Bureus (F a 6): **aninr uki · yryntr · uk · sihuaþ litu . . . bro uilt faþur sin.** — Rhezelius (F c 6): **anuntr . . . iruntr - - siauaþr tiʀ litu raisa · . . . uk · b - o uikt . . . ka . . .** F a 6: **anuntr iuruntr - sihukþr · tiʀ litu raisa stain uk · bru ikt . . . ka . . .** R 550: **anuntr . . . iruntr - - siauaþr · tiʀ litu rassa · . . . uk · bru kira · iftiʀ · brouilt · faþur · sin.** Senare delen är tydligen en supplering på fri hand och därför utan värde för inskriftens läsning. — Celsius: **anu-ntr uk · iuruntr - k + sihuaþr · þiʀ litu raisa . . . uk · bro unstan . . . þur sia.**

Senare delen av inskriften var tydligen på 1600-talet så gott som förstörd, och den kan numera icke i detalj rekonstrueras. Av Bureus' och Celsius' läsningar att döma synes den ha slutat med orden **faþur sin**. Inskriften har sålunda meddelat, att tre män, Anund, Jorund och Sigvid, ha låtit resa stenen och göra bron till minne av sin fader. Stenen har sålunda ursprungligen varit rest invid en bro över ån, och den har vid en senare ombyggnad blivit inlagd i själva bron.

Namnet *Anundr* är tämligen vanligt i uppländska runinskrifter. Detsamma gäller även om *Iorundr* och *Sigviðr*. Om *Iorundr* se U 989, om *Sigviðr* Sö 276 och U 897.